

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑/๒๕๖๓

วันที่ ๒๑ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { นายประสงค์ บุญยะเสนา ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายประสงค์ บุญยะเสนา (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

นายประสงค์ บุญยะเสนา (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า เดิมผู้ร้องรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน ในมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนายช่างเทคนิค ๘ หัวหน้าหน่วยเครื่องช่วยคนพิการ ภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ต่อมาผู้ร้องเรียนว่าผู้ร้องกระทำการในลักษณะประพฤติมิชอบ หรือทุจริตแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่จึงมีคำสั่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ข้อเท็จจริง และได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ ๓๐๕๓/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ร้องได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ในมหาวิทยาลัย (ก.ม.) ซึ่ง ก.ม. มีมติให้ยกอุทธรณ์และรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการ รอนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ตามมติ ก.ม. ผู้ร้องไม่เห็นด้วยกับผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว จึงได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ต่อมาเมื่อศาลปกครองเปิดทำการ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

- ๒ -

จึงได้โอนคดีมาศาลปกครองกลาง และศาลปกครองกลางได้โอนคดีไปยังศาลปกครองเชียงใหม่ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๔

ศาลปกครองเชียงใหม่ได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๘/๒๕๔๖ พิพากษายกฟ้อง โดยวินิจฉัยว่าคำสั่งลงโทษและคำสั่งยกอุทธรณ์เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๗๘/๒๕๔๗ พิพากษาว่าคำสั่งยกอุทธรณ์ของนายกรัฐมนตรีเป็นที่สุด และเป็นการร้องทุกข์ในเรื่องที่นายกรัฐมนตรีมีมติเด็ดขาดแล้ว เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติไว้ไม่ให้อำนาจการวินิจฉัยร้องทุกข์รับไว้พิจารณา เมื่อโอนคดีมายังศาลปกครอง ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจรับไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นแห่งอุทธรณ์อีกต่อไป ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล พิพากษายืน

ผู้ร้องยื่นคำขอต่อศาลปกครองเชียงใหม่ ขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองใหม่ ศาลปกครองเชียงใหม่พิจารณาคำขอแล้วเห็นว่า ศาลได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้องแล้ว อีกทั้งผู้ร้องได้ขอให้พิจารณาคดีใหม่โดยมิได้มีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ จึงมีคำสั่งไม่รับคำขอนี้ไว้พิจารณา ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่รับคำขอต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนไม่รับคำขอนี้ไว้พิจารณา

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ที่บัญญัติห้ามมิให้ใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ผู้ตรวจการแผ่นดินจึงไม่อาจพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยได้

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ขอให้เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ ๓๐๕๓/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้อง ต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพ ดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือ เสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่ พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าว ไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิด สิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณา พิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ตนถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จากการกระทำของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่มีคำสั่งที่ ๓๐๕๓/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ซึ่งผู้ร้องไม่เห็นด้วย กับผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าว จึงได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ต่อมา

- ๔ -

เมื่อศาลปกครองเปิดทำการ จึงได้โอนคดีไปยังศาลปกครองเชียงใหม่ ศาลปกครองเชียงใหม่พิพากษายกฟ้อง และศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน ต่อมาผู้ร้องขอพิจารณาคดีใหม่โดยยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ ต่อศาลปกครองเชียงใหม่ ศาลปกครองเชียงใหม่พิจารณาคำขอแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้องแล้ว อีกทั้งคำขอมิได้มีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงเปลี่ยนแปลงไป ในสาระสำคัญ จึงมีคำสั่งไม่รับคำขอไว้พิจารณา และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งยืนตามคำสั่งของ ศาลปกครองเชียงใหม่ การที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่ ๓๐๕๓/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้อง ได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินมีความเห็นให้ยุติเรื่องแล้วก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริง ตามคำร้องเป็นกรณีการขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครอง ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติ ให้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครองอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจ ทางปกครองหรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครอง และศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นกรณีที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา วินิจฉัย

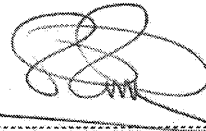

- ๕ -

(คำสั่งที่ ๔/๒๕๖๓)

(นายจรัญ ภัคดีธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

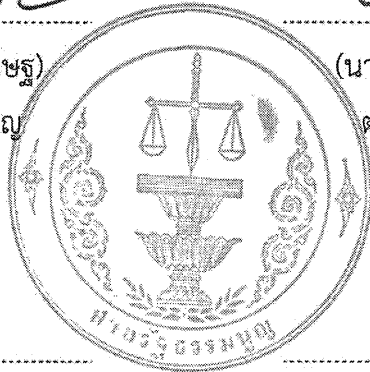
(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

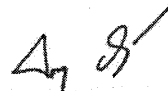

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

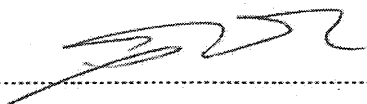

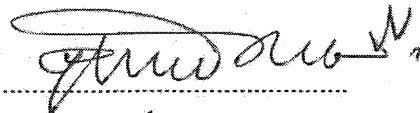
(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ